

En gärd på landet bodde en bonde med sin hustru och deras enda barn, en gosse omkring 6 år gammal. Bonden hade äfven hos sig sin far, som nu var till hög ålder kommen. Denne hade tidigt öfverlemnadt hemmanet åt sonen, som derigenom, samt genom sitt gifte, blifvit en förmögen man. Men med realföndet hade äfven högmödsanden fått makt öfver honom. Den hade förhärdat hans hjerta, så att han föraktade sin gamle far på des ålderdom och förglömdet det fjerde budets dyra och heliga föreskrift. Det är detta bud, om hwilket det heter, att det har löste med sig, men som också, då det öfverträdets, där redan här i tiden sitt straff med sig. Såsom du varit mot dina föräldrar, blifwa dina barn mot dig: äro warnande ord; och talrika vittnesbörd inom människolefnaden bevitna och besträfa dem.

På flera sätt blef den gamle af sonen misaktad och efterlämnad. Han såg sig af honom wid alla tillfällen förskjutet. Vid måltiderna fick han ej sitta wid hans bord, utan måste i en wrå wid spiselns fästara sin mat, hwilken räcktes honom, wänligen i en träköpp, ofta under ewänliga och misundsamma ord. Med stilla tålmod fördrog den gamle detta sonens ewärdiga uppförande. Han hade förgäfwes sökt att tillrättwisa honom. Nu bad han för honom till Gud, att han en gång måtte wäckas till besinnning och bättring.

En vinterqväll war hushållet församladt i stugan. Farsfadren hade, som wänligt, krusat undan i sin wrå, då bonden, som wid bordet satt samtalande med hustrun, blef warse, att deras son wid den språkande brasan sysselsatte sig att tälja på ett trästycke. "Hwad har du der för dig?" frågade fadren. "Hwad skall det bli af? Låt mig se!" — "Det skall bli en stål", sade gossen. — "Hwad skall du med den?" frågade fadren ytterligare. — "Jo, jag skall låta far äta ut den, när jag blir stor och far blir gammal, och sitter, liksom farfar nu, der borta i wrån", uttade barnet.

En gärd på landet bodde en bonde med sin hustru och deras enda barn, en gosse omkring 6 år gammal. Bonden hade äfven hos sig sin far, som nu var till hög ålder kommen. Denne hade tidigt öfverlemnadt hemmanet åt sonen, som derigenom, samt genom sitt gifte, blifvit en förmögen man. Men med realföndet hade äfven högmödsanden fått makt öfver honom. Den hade förhärdat hans hjerta, så att han föraktade sin gamle far på des ålderdom och förglömdet det fjerde budets dyra och heliga föreskrift. Det är detta bud, om hwilket det heter, att det har löste med sig, men som också, då det öfverträdets, där redan här i tiden sitt straff med sig. Såsom du varit mot dina föräldrar, blifwa dina barn mot dig: äro warnande ord; och talrika vittnesbörd inom människolefnaden bevitna och besträfa dem.

På flera sätt blef den gamle af sonen misaktad och efterlämnad. Han såg sig af honom wid alla tillfällen förskjutet. Vid måltiderna fick han ej sitta wid hans bord, utan måste i en wrå wid spiselns fästara sin mat, hwilken räcktes honom, wänligen i en träköpp, ofta under ewänliga och misundsamma ord. Med stilla tålmod fördrog den gamle detta sonens ewärdiga uppförande. Han hade förgäfwes sökt att tillrättwisa honom. Nu bad han för honom till Gud, att han en gång måtte wäckas till besinnning och bättring.

En vinterqväll war hushållet församladt i stugan. Farsfadren hade, som wänligt, krusat undan i sin wrå, då bonden, som wid bordet satt samtalande med hustrun, blef warse, att deras son wid den språkande brasan sysselsatte sig att tälja på ett trästycke. "Hwad har du der för dig?" frågade fadren. "Hwad skall det bli af? Låt mig se!" — "Det skall bli en stål", sade gossen. — "Hwad skall du med den?" frågade fadren ytterligare. — "Jo, jag skall låta far äta ut den, när jag blir stor och far blir gammal, och sitter, liksom farfar nu, der borta i wrån", uttade barnet.

Anders Gossens och träskalen.

En gärd på landet bodde en bonde med sin hustru och deras enda barn, en gosse omkring 6 år gammal. Bonden hade äfven hos sig sin far, som nu var till hög ålder kommen. Denne hade tidigt öfverlemnadt hemmanet åt sonen, som derigenom, samt genom sitt gifte, blifvit en förmögen man. Men med realföndet hade äfven högmödsanden fått makt öfver honom. Den hade förhärdat hans hjerta, så att han föraktade sin gamle far på des ålderdom och förglömdet det fjerde budets dyra och heliga föreskrift. Det är detta bud, om hwilket det heter, att det har löste med sig, men som också, då det öfverträdets, där redan här i tiden sitt straff med sig. Såsom du varit mot dina föräldrar, blifwa dina barn mot dig: äro warnande ord; och talrika vittnesbörd inom människolefnaden bevitna och besträfa dem.

På flera sätt blef den gamle af sonen misaktad och efterlämnad. Han såg sig af honom wid alla tillfällen förskjutet. Vid måltiderna fick han ej sitta wid hans bord, utan måste i en wrå wid spiselns fästara sin mat, hwilken räcktes honom, wänligen i en träköpp, ofta under ewänliga och misundsamma ord. Med stilla tålmod fördrog den gamle detta sonens ewärdiga uppförande. Han hade förgäfwes sökt att tillrättwisa honom. Nu bad han för honom till Gud, att han en gång måtte wäckas till besinnning och bättring.

En vinterqväll war hushållet församladt i stugan. Farsfadren hade, som wänligt, krusat undan i sin wrå, då bonden, som wid bordet satt samtalande med hustrun, blef warse, att deras son wid den språkande brasan sysselsatte sig att tälja på ett trästycke. "Hwad har du der för dig?" frågade fadren. "Hwad skall det bli af? Låt mig se!" — "Det skall bli en stål", sade gossen. — "Hwad skall du med den?" frågade fadren ytterligare. — "Jo, jag skall låta far äta ut den, när jag blir stor och far blir gammal, och sitter, liksom farfar nu, der borta i wrån", uttade barnet.